Conclusies van de Advocaat-Generaal

K. ROEMER

22 maart 1963

Vertaald uit het Duits

INHOUD

blz.

Inleiding 157

Juridische aspecten 158

A – Ontvankelijkheid 158

B – Ten gronde 159

I – Primaire overweging van de Commissie . . . 159

1. Schending van wezenlijke vormvoorschriften 160

2. Schending van het Verdrag 162

a) Begrip „ernstige storingen" 163

b) Economische prognose 164

c) De feitelijke economische toestand . . . 165

II – Subsidiaire overwegingen van de Commissie . . 171

1. Onvoldoende motivering 171

2. Schending van het Verdrag 172

a) Het rechtskarakter van artikel 25, lid 3 . 172

b) De verklaringen van de Commissie in de slotakte bij het akkoord over de goederen van lijst G 173

aa) Interpretatie der verklaringen . . . 175

bb) Zijn de in de verklaringen genoemde voorwaarden vervuld? 176

c) Richtlijnen van artikel 29 177

3. Détournement de pouvoir 179

C – Samenvatting 179

Mijnheer de President, mijne heren Rechters,

De zaak waarin ik heden mijn conclusie voordraag heeft betrekking op het „douanerecht" van de E.E.G., of juister gezegd op de bevoegdheid van de Commissie, aan de afzonderlijke Lid-Staten contingenten toe te staan tegen tarieven lager dan het gemeenschappelijke buitentarief.

Bij de eerste aanpassing van de nationale invoerrechten aan het gemeenschappelijke douanetarief werden de tarieven van wijn, die voor destillatie was bestemd, op 1 januari 1962 in de Bondsrepubliek aanzienlijk verhoogd (namelijk van DM 4,60 per hl tot DM 14,05 à 26,05 per hl), terwijl het binnentarief in het verkeer met de andere Lid-Staten tevens van DM 3,60 tot DM 3,20 per hl werd verlaagd.

Daar de Duitse behoefte aan voor destillatie bestemde wijn tot dusver voor een belangrijk deel in derde landen werd gedekt, verzocht de Regering van de Bondsrepubliek op 16 juni 1961 om toekenning van een invoercontingent tegen een verlaagd tarief van DM 4,60 per hl. Het contingent zou voor onbeperkte tijd gelden en in beginsel 40% bedragen van de totale invoer in het voorafgaande jaar, en wel in 1962 voor het eerst 500.000 hl. Later werd het verzoek beperkt tot 450.000 hl en tot het jaar 1962.

De Commissie wees het verzoek in een beschikking van 11 mei 1962 gedeeltelijk toe, dat wil zeggen zij stelde een contingent vast van 100.000 hl tegen een tarief van DM 4,60 per hl. Voor het overige geldt het verzoek als stilzwijgend afgewezen.

Tegen deze beschikking, die met begeleidend schrijven van 22 mei 1962 aan de Bondsregering is toegezonden en is afgekondigd in het Publikatieblad van 1962, no. 44, blz. 1368, is het onderhavige beroep gericht. Geconcludeerd wordt tot nietigverklaring van de beschikking voor zover het verzoek is afgewezen.

De talrijke grieven laten zich samenvatten in de volgende middelen:

— Schending van wezenlijke vormvoorschriften;

— Schending van het Verdrag;

— Détournement de pouvoir.

Op details wordt hieronder nader ingegaan.

Juridische aspecten

A. *ONTVANKELIJKHEID*

Uit de feiten blijkt, dat het verzoek tot toekenning van een contingent en de afwijzende beschikking betrekking hebben op het jaar 1962. Het beroep kan dus niet tot resultaat hebben, dat het gedeelte van het contingent dat is geweigerd voor 1962 alsnog wordt toegestaan. Derhalve rijst de vraag, of verzoekster nog wel een genoegzaam belang heeft en rechtsbescherming behoeft. Deze vraag moet het Hof ambtshalve onderzoeken. Het volgende kan dan worden opgemerkt:

Het is niet aan partijen te wijten, doch vooral aan de regels van ons procesrecht, dat dit geding niet reeds in het jaar 1962 werd beëindigd. In deze en soortgelijke processen, die betrekking hebben op beschikkingen van de uitvoerende organen van de Gemeenschappen welke slechts tijdelijk van kracht zijn, zal zich dikwijls het geval voordoen, dat het met het beroep beoogde doel niet kan worden bereikt omdat bepaalde termijnen zijn verstreken. Anderzijds mag niet uit het oog worden verloren dat verzoekster daarmede niet elk belang bij een rechterlijke beslissing verliest, daar het geding betrekking heeft op vragen van principiële aard, die van belang kunnen zijn voor de gelijksoortige aanvrage van een contingent, die verzoekster voor het jaar 1963 heeft ingediend, alsmede voor eventuele toekomstige gevallen. Zou dit belang niet in aanmerking worden genomen, dan zouden hoogst belangrijke rechtsvragen onbeantwoord blijven en zou het Hof zijn taak, de eerbiediging van het recht bij de uitlegging en toepassing van het Verdrag te verzekeren, niet kunnen vervullen.

Tegen de ontvankelijkheid van het beroep bestaat dus mijns inziens geen bezwaar.

B. *TEN GRONDE*

De bestreden beschikking berust op artikel 25, lid 3, van het E.E.G.-Verdrag, hetwelk luidt:

> „Wat de in bijlage II van dit Verdrag vermelde produkten betreft, kan de Commissie iedere Lid-Staat machtigen de heffing van de toepasselijke rechten geheel of gedeeltelijk te schorsen of hem tariefcontingenten tegen een verlaagd recht of met vrijdom van recht toekennen, mits daardoor op de betrokken goederenmarkt geen ernstige storingen kunnen ontstaan."

Gelijk de Commissie ten processe heeft verklaard, is haar beschikking in de eerste plaats gebaseerd op de opvatting, dat niet was voldaan aan de negatieve voorwaarde van artikel 25, lid 3 („mits daardoor op de betrokken goederenmarkt geen ernstige storingen kunnen ontstaan"), hetgeen noodzakelijkerwijs tot gevolg had dat het verzoek werd afgewezen. Daarnevens en subsidiair heeft zij echter beleidsoverwegingen naar voren gebracht, waartoe zij verplicht is, ingeval geen ernstige storingen zijn te verwachten. Bij dit onderzoek is zij tot de conclusie gekomen, dat toekenning van een contingent niet is gerechtvaardigd, daar de brandewijnproducenten van de Bondsrepubliek – wat hoeveelheid en kwaliteit aangaat – hun behoefte voldoende kunnen dekken uit de produktie van de Gemeenschap.

Mijns inziens is deze tweeledige motivering uit de tekst van de beschikking niet geheel duidelijk af te lezen. De motivering bevat echter toch zinswendingen die er op wijzen dat de Commissie haar onderzoek niet heeft beperkt tot de vraag van de ernstige storingen, doch mede heeft uitgestrekt tot de bevoorradingsmogelijkheden van de Duitse producenten, zodat in zekere zin van primaire en subsidiaire overwegingen kan worden gesproken.

De indeling van mijn conclusies zal ik hierbij aanpassen.

I *Primaire overweging van de Commissie*

Was het de Commissie, met het oog op te verwachten ernstige storingen, niet mogelijk, een contingent toe te kennen?

1. *Schending van wezenlijke vormvoorschriften*

Naar de mening van verzoeksters is de genomen beschikking in de eerste plaats onvoldoende gemotiveerd en derhalve in strijd met artikel 190 van het Verdrag.

Het voornaamste gedeelte van de motivering is te vinden in de volgende zinnen:

> „Overwegende dat uit de ter zake verkregen gegevens is gebleken dat de produktie van de betrokken wijnen in de Gemeenschap ruimschoots voldoende is; dat daaruit volgt dat door de toekenning van een tariefcontingent tot de gevraagde hoeveelheid ernstige storingen op de betrokken goederenmarkt kunnen ontstaan; . . ."

De Commissie is van oordeel dat zij hiermede haar belangrijkste denkbeelden voldoende heeft gekarakteriseerd en dat deze motivering voor een welingelichte Lid-Staat voldoende informatie vormt. Overigens heeft de raadsman van de Commissie bij pleidooi de suggestie gedaan, dat de rechtspraak van het Hof omtrent de motiveringsplicht zou worden bezien in het licht van de Verdragen van Rome.

Wij weten dat het Hof tot dusver steeds bijzonder zorgvuldig heeft toegezien op de naleving der motiveringsvoorschriften, hetgeen onder meer tot uiting kwam toen het ambtshalve een onderzoek instelde (1).

Het Hof heeft herhaalde malen beslist dat de motivering de belangrijkste feiten en de voor het nemen der beschikking doorslaggevende juridische overwegingen dient te bevatten, opdat niet alleen de belanghebbenden doch ook het Hof kunnen nagaan, of de beschikkingen gegrond zijn (2).

In de zaken 36 tot 38-59 en 40-59 heeft het Hof zich op het standpunt gesteld, dat juist voor beschikkingen, die op een waardering van de economische situatie berusten een nauwkeurige

---

(1) Zaak 18-57, Jurisprudentie, Deel V, blz. 119.

(2) Zaak 6-54, Deel I, blz. 236; Zaak 2-56, Deel III, blz. 38; Zaak 9-56, Deel IV, blz. 30; Zaak 18-57, Deel V, blz. 119; Zaak 14-61, Deel VIII, blz. 547.

motivering is vereist (1) en in de zaken 1-57 en 14-57 (2) is uitdrukkelijk gesteld: „De woorden „onder de huidige omstandigheden" kunnen immers niet geacht worden de essentialia te bevatten van de feitelijke vaststelling op grond waarvan de maatregel rechtens verantwoord is".

De tekst van de Verdragen biedt geen aanknopingspunt om op het gebied van de E.E.G. een andere maatstaf aan te leggen dan voor het E.G.K.S.-Verdrag, daar in beide gevallen – men zou haast zeggen in plechtige vorm – is voorgeschreven, dat de beschikkingen, ja zelfs, wat in vergelijking met het nationale recht een bijzonderheid vormt, de verordeningen (in het E.G.K.S.-Verdrag algemene beschikkingen geheten) dienen te worden gemotiveerd. Met het oog op de ongewone aard van de door de uitvoerende organen van de E.E.G. te behandelen materie bestaat er mijns inziens geen enkele grond, juist voor het E.E.G.-Verdrag een verlichting van de motiveringsplicht voor te stellen.

In het bijzonder acht ik de stelling onjuist, dat de omvang van de motivering der beschikking zou mogen variëren naar gelang van de mate waarin degenen tot wie zij zich richt elders inlichtingen kunnen inwinnen; immers, wij weten uit andere procedures, dat strijd heerst over de vraag, wie in gevallen als het onderhavige buiten de in de beschikking genoemden gerechtigd zijn, als belanghebbenden beroep in te stellen. Bovendien – en daarin geef ik verzoekster gelijk – mag niet over het hoofd worden gezien, dat de motiveringsplicht een nuttige rol speelt ter versterking van de rechtsbescherming, doordat de uitvoerende organen verplicht zijn, zich bij het opstellen van de motivering zorgvuldig rekenschap te geven van de voorwaarden waaraan de beschikking dient te voldoen.

Uiteraard wordt daarmede van de uitvoerende organen niet verlangd, dat zij op alle argumenten van de betrokkenen ingaan of een theorie opstellen, die alle denkbare bezwaren uit de weg ruimt. Daarom behoeft niet lang te worden stilgestaan bij het bij pleidooi

(1) Deel VI, blz. 921.
(2) Deel III, blz. 233.

door verweerster gevoerde betoog, dat de eisen die in feitelijk en juridisch opzicht aan de motivering van een beschikking kunnen worden gesteld niet zover mogen gaan, dat het afdrukken van een omvangrijke statistiek of een voortijdig resumé der in een eventueel proces voor te dragen stellingen noodzakelijk zou zijn: niemand denkt aan een dergelijke overspanning van de motiveringsplicht. Indien de Commissie zich echter beroept op een zo gewichtig criterium als dat van de ernstige storingen, is het niet voldoende indien in de beschikking wordt volstaan met te verwijzen naar „ter zake verkregen gegevens", niet in de laatste plaats omdat daardoor de valse indruk wordt gewekt, dat hiermede wordt gedoeld op gegevens van de Duitse Regering of op gegevens die onbetwist vaststaan. Zij dient de belangrijkste getallen en feiten te noemen, die bij het nemen van de beschikking een beslissende rol hebben gespeeld; zij dient derhalve inlichtingen te verstrekken omtrent de marktsituatie en de marktontwikkeling (omvang van vraag en aanbod) en daarbij aandacht te besteden aan het marktverloop gedurende verschillende jaren. Dit kan te eerder worden verlangd, omdat een aanzienlijk gedeelte van het contingent (ongeveer een vierde van de gevraagde hoeveelheid) wél is toegestaan en in zoverre dus is ontkend, dat sprake was van ernstige storingen.

Afgezien van gegevens omtrent de invoer van voor destillatie bestemde wijn in de Bondsrepubliek, die in ander verband van belang zijn, bevat de beschikking zoals wij zagen geen cijfermateriaal.

Wij moeten daarom vaststellen dat de beschikking niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 190 van het E.E.G.-Verdrag en dient te worden vernietigd indien zij niet in stand kan blijven op grond van de subsidiaire overwegingen.

Aan deze subsidiaire overwegingen zal ik echter niet reeds thans aandacht besteden, doch volledigheidshalve nagaan, of de overige gronden, die naar aanleiding van de primaire overweging zijn voorgebracht, steekhoudend zijn.

2. *Schending van het Verdrag*

Verzoekster voert verschillende grieven aan met betrekking tot het middel schending van het Verdrag. Zij stelt in het bijzonder:

– De Commissie heeft het begrip ernstige storingen verkeerd opgevat.

– Haar prognose betreffende de economische gevolgen van het verzochte contingent is niet juist.

– Zij heeft fouten gemaakt bij de vaststelling der van belang zijnde economische feiten.

a) Wat het begrip „ernstige storingen" betreft, doelt de kritiek van verzoekster vooral op enkele stellingen in het verweerschrift, waaruit wij afleiden, dat de Commissie bij haar onderzoek is uitgegaan van de marktsituatie, die zich bij een onbeperkte toepassing van het gemeenschappelijke buitentarief zou voordoen. Zij constateert dat de markt binnen de Gemeenschap ongestoorder zou functioneren, wanneer de invoer van wijn uit derde landen uitsluitend aan het gemeenschappelijke buitentarief was onderworpen, en vervolgt dan:

> „in deze zin leidt derhalve elke invoer uit derde landen, die geschiedt door middel van contingenten, tot ernstige storingen in de zin van artikel 25, lid 3. Andere zwaarwichtige feiten, die verzoekster bovendien nog noodzakelijk acht, zijn niet slechts onnodig, doch uit logisch oogpunt en gezien de aard van de bepaling irrelevant. De „zwaarwichtigheid" is ten hoogste van belang voor de vraag of de storingen als „ernstig" kunnen worden beschouwd".

Wanneer verzoekster hierop de grief baseert, dat de Commissie de realisering van een abstract model najaagt, dan heeft zij niet geheel ongelijk. De generaliserende stelling, dat de gemeenschappelijke markt ongestoorder functioneert bij toepassing van het gemeenschappelijke buitentarief, miskent de moeilijkheden, die met de vaststelling van het buitentarief gepaard zijn gegaan. Dergelijke normatieve bepalingen van „economisch-rechtelijke" aard, die voor een lange periode bedoeld zijn, berusten steeds op een betrekkelijk grove prognose van de economische ontwikkeling. Juist daarom zijn als correctief de contingenteringsmaatregelen van artikel 25 voorgeschreven, die overigens de beoogde uitwerking niet zouden kunnen hebben, indien contingenten eo ipso als storingen werden beschouwd. De Commissie behoort derhalve uit te gaan van de

feitelijke uitwerking die een contingent op de concrete marktsituatie heeft en vast te stellen, of ernstige storingen zijn te vrezen. Deze taak wordt verzwaard door het feit dat het marktbeeld wordt beinvloed door sterk uiteenlopende belangen, namelijk de belangen der verbruikers en producenten en het nationale belang, dat traditionele handelsstromingen behouden blijven.

Uit bepaalde opmerkingen tijdens de mondelinge behandeling valt af te leiden, dat de Commissie niet is blijven stilstaan bij een abstracte beoordeling van het stelsel dat in het Verdrag is neergelegd. Toch moeten wij opmerken, dat haar opvatting, dat storingen alleen dan niet zijn te verwachten, indien de importprijzen boven het prijsniveau van de gemeenschappelijke markt liggen of wanneer binnen de gemeenschappelijke markt een toestand van kennelijke schaarste zou heersen, de toets van artikel 25, lid 3, even weinig kan doorstaan als de slechts schijnbaar logische opmerking in de considerans van de beschikking, dat het feit dat de produktie ruimschoots voldoende is op zichzelf ernstige storingen kan doen verwachten van het toekennen van een contingent. Ten hoogste kan enige waarde worden gehecht aan hetgeen zij aanvoert over notoire overproduktie en afzetmoeilijkheden waarmede de Italiaanse en Franse producenten hebben te kampen. De indruk blijft echter bestaan, dat de neiging tot schematisering en tot abstracties op zijn minst een aanzienlijke invloed heeft uitgeoefend op het standpunt van de Commissie.

b) Een evenzeer onbevredigend beeld biedt de methode, door middel waarvan de Commissie tot de conclusie is gekomen dat de markt zou worden gestoord. Verzoekster wijst op de motivering van de beschikking, die de zinswending bevat:

> „dat daaruit volgt dat door de toekenning van een tariefcontingent.... ernstige storingen op de betrokken goederenmarkt kunnen (könnten) ontstaan".

Zij trekt hieruit de conclusie dat de Commissie genoegen heeft genomen met een zekere mate van waarschijnlijkheid, terwijl het haar plicht was geweest, haar oordeel te vormen met een aan zekerheid grenzende mate van waarschijnlijkheid.

De Commissie heeft bij de mondelinge behandeling medegedeeld, dat zij bij gebrek aan ervaring op het gebied van contingenten is begonnen met de invoer te besnoeien, om te zien wat daarvan het gevolg zou zijn. Deze opmerking en de motivering van de beschikking bieden steun aan de opvatting, dat verzoekster terecht kritiek heeft op de wijze, waarop de Commissie de marktsituatie heeft onderzocht.

Daar staat tegenover dat wij in de door de Commissie ingediende processtukken lezen, dat zij steeds heeft gestreefd naar een economische prognose en naar voorspellingen ten aanzien van de marktontwikkeling, die op de economische ervaringsregels en op alle bekende economische factoren waren gebaseerd, dat zij derhalve de feiten op een dusdanig zorgvuldige wijze heeft onderzocht, dat aan de vereisten van artikel 25, lid 3, was voldaan.

Al deze mededelingen omtrent het begrip ernstige storingen en omtrent de ter vaststelling daarvan gevolgde methode leveren ons geen duidelijk beeld en wijzen niet op een duidelijke betoogtrant, doch op een wisselende en tegenstrijdige houding van de Commissie. Of hieruit de conclusie kan worden getrokken dat de Commissie het Verdrag heeft geschonden, laat ik gaarne in het midden. In elk geval wil ik hieraan geen conclusies verbinden omtrent de rechtsgeldigheid van de beschikking.

c) Wenden wij ons in plaats hiervan tot de economische feiten om te zien of de Commissie van de juiste gegevens is uitgegaan. De beslissende vraag luidt: is de produktie van de betrokken wijnen (d.w.z. van die welke voor destillatie geschikt zijn) in de Gemeenschap ruimschoots voldoende in die zin, dat extra invoer uit derde landen in het jaar 1962 tot ernstige storingen zou hebben geleid?

De Commissie ging bij de bewijsvoering als volgt te werk. De behoefte aan voor destillatie bestemde wijn in de Bondsrepubliek Duitsland werd vergeleken met de produktie van daarvoor geschikte witte wijn in Frankrijk en in Italië (daar alleen deze landen in aanmerking komen); van de produktie werden de hoeveelheden afgetrokken, die in Frankrijk en in Italië voor de produktie van brandewijn of op andere wijze worden benut en die worden geëxporteerd.

De Commissie koos voor haar doeleinden gemiddelden, berekend over de jaren 1959 tot 1961, en kwam tot het resultaat, dat de behoefte der Duitse producenten van brandewijn ad 1,2 miljoen hl werd gedekt door een voor alle doeleinden bruikbaar restant van ongeveer 15 miljoen hl witte wijn, wat haar het recht gaf te spreken van een ruimschoots voldoende produktie.

Deze vergelijking zou ongetwijfeld voldoende bewijs zijn voor de mogelijkheid van ernstige storingen, indien de genoemde 15 miljoen hl onverkoopbaar waren; het behoeft geen nader betoog, dat een dergelijke marktsituatie niet zou mogen worden verergerd door uit derde landen nog 450.000 hl wijn extra in te voeren.

Zo eenvoudig is de zaak echter niet: de gestelde cijfers zijn gedeeltelijk omstreden, en voorts behoeft dit beeld enige aanvulling. De door het Hof gestelde vragen hadden ten doel, de nodige inlichtingen te verschaffen.

Vooraf dient te worden opgemerkt dat partijen het er niet over eens zijn, welk gedeelte van de geproduceerde witte wijn in aanmerking komt om voor destillatie te worden gebruikt. Naar de mening van verzoekster kan zowel theoretisch als kwantitatief niet precies worden vastgesteld, welke witte wijnen geschikt zijn voor destillatie. Op dit gebied is de Commissie, gelijk zij uitdrukkelijk stelt, uitgegaan van schattingen.

Een andere moeilijkheid houdt verband met de vaststelling van de produktie van witte wijn in Italië, welke bij gebrek aan afzonderlijke statistieken volgens de mededelingen van de Italiaanse Regering is geschat en ongeveer een derde van de totale wijnproduktie schijnt te bedragen.

Voor beide vragen zouden eventueel betrouwbare inlichtingen kunnen worden verkregen door middel van een deskundigenadvies. Ik zou een dergelijke bewijslevering echter niet willen voorstellen, doch willen trachten, uitgaande van de bestaande gegevens onder het aanbrengen van een aantal noodzakelijke correcties tot een conclusie te komen.

De volgende overwegingen komen in aanmerking:

– Daar het verzoek betrekking heeft op het jaar 1962 lijkt het juister, niet de gemiddelde gegevens over verschillende jaren te gebruiken, doch uit te gaan van de ter beschikking staande hoeveelheden over het oogstjaar 1961-62, die volgens de mededelingen van de Commissie in Frankrijk aanzienlijk en in Italië iets geringer waren dan in het oogstjaar 1960-61.

  Het quantum witte wijn bestemd voor destillatie daalt dan van 22 miljoen hl tot ongeveer 20 miljoen hl (bijlagen 2 en 3 bij de antwoorden van de Commissie).

– Opmerking verdient voorts, dat de gegevens over de door de Duitse producenten verbruikte hoeveelheden niet betrekking hebben op witte wijn, doch op wijn bestemd voor destillatie, d.w.z. wijn, die door toevoeging van alcohol op 22° is gebracht. Omgerekend naar een normaal alcoholgehalte van 8,5° leidt dit tot een behoefte aan witte wijn, die ongeveer het drievoudige bedraagt van de hoeveelheid voor destillatie bestemde wijn (namelijk voor het oogstjaar 1961-62 ongeveer 4 miljoen hl).

– De vragen van het Hof hadden vooral ten doel, het netto overschot van witte wijn vast te stellen. Tot dit doel moeten van de oogst, die voor destillatie geschikt is, die hoeveelheden worden afgetrokken, waarvan vaststaat dat zij voor andere doeleinden worden gebruikt (consumptie, eigen verbruik der producenten, export, verwerking tot andere produkten dan brandewijn). De getallen van de Commissie bevatten geen opgaven over het eigen verbruik der producenten en over het consumptieve verbruik. Ook indien het juist zou zijn, dat het eigen verbruik en het verbruik voor consumptie kan worden verminderd door de vraag naar wijn bestemd voor destillatie, moeten hiervoor toch in een marktanalyse vaste waarden worden opgenomen, daar in elk geval bepaalde hoeveelheden voor deze doeleinden zijn bestemd en voor de markt van wijn bestemd voor destillatie zijn uitgeschakeld. De moeilijkheden komen hier kennelijk voort uit het ontbreken van gedetailleerde statistieken. De Commissie merkt hieromtrent slechts op,

dat de door haar bij dupliek verstrekte gegevens over het gebruik van de produktie van witte wijn op schattingen berusten, doch vermeldt daar en in haar antwoorden op de vragen van het Hof geen enkel gegeven over het consumptieve verbruik en over het eigen verbruik der producenten.
Hier staat tegenover, dat verzoekster met behulp van algemene gegevens uit de officiële landbouwstatistiek van de Gemeenschap de moeilijkheden tracht op te lossen en een juist beeld van de marktsituatie tracht te ontwerpen. Op grond van de gegevens over het totale wijnverbruik berekent zij het verbruik voor de consumptie en het eigen verbruik der producenten in Frankrijk en in Italië; zodoende komt zij tot de conclusie, dat indien deze hoeveelheden van de produktie van witte wijn worden afgetrokken, niet blijkt van een overschot voor de behoeften van de producenten van brandewijn. Of deze conclusie juist is kunnen wij niet beoordelen, daar in de cijfers van de statistiek over het verbruik voor consumptie wellicht het eigen verbruik der producenten is verdisconteerd. Bovendien kan worden aangevoerd, dat witte wijn niet in dezelfde mate voor de consumptie wordt gebruikt als rode wijn. Mijns inziens staat het niettemin vast, dat indien met de consumptie en met het eigen verbruik der producenten rekening wordt gehouden, een belangrijke wijziging van de door de Commissie opgestelde verhoudingen noodzakelijk wordt.

Indien men met het oog op de genoemde onzekere factoren de berekeningen van verzoekster buiten beschouwing wil laten, dan dient een poging te worden gedaan, de marktsituatie met behulp van andere gegevens te beoordelen.

De volgende argumenten komen daarvoor in aanmerking:

— De Commissie stelt, dat in Frankrijk regelmatig aanzienlijke hoeveelheden wijn door gedwongen destillatie worden weggewerkt, hetgeen op een overschot zou wijzen.

— Op de vragen van het Hof heeft de Commissie geantwoord, dat de statistiek geen onderscheid maakt tussen gedwongen

destillatie van rode en witte wijn. Naar haar mening heeft de gedwongen destillatie echter meer betrekking op rode dan op witte wijn.

– Voorts lezen wij in de dupliek, dat ook in het oogstjaar 1958-1959 gedwongen destillatie heeft plaatsgevonden, derhalve na het jaar van de grote misoogst in Frankrijk, die blijkens het door de Commissie gestelde zelfs aanleiding heeft gegeven tot exportrestricties voor witte wijn welke voor destillatie in aanmerking kwam: dit feit doet eveneens vermoeden, dat de gedwongen destillatie niet in de eerste plaats betrekking had op witte wijn.

– Voorts stelt verzoekster, dat de Commissie geen onderscheid maakt tussen gedwongen levering van alcohol die uit wijn en die uit afvallen bij de bereiding van wijn (druivenmoer, droesem) afkomstig is. De Franse verordening van 16 mei 1959 heeft slechts de gedwongen levering van alcohol uit afvallen laten voortbestaan, zodat sedert 1959 niet meer kan worden gesproken van gedwongen destillatie in eigenlijke zin.

– Ten slotte wordt in de voorstellen van de Commissie inzake de totstandbrenging van het gemeenschappelijke landbouwbeleid (1) als motief voor de genoemde leveringsplicht wél het beletten van het overmatig uitpersen der druiven en de verbetering van de kwaliteit der wijnen genoemd, doch niet het streven, bestaande overschotten kwijt te raken.

– Voorts heeft de Commissie gewezen op het voortdurende afnemen van de beplante oppervlakte in Frankrijk. Zij kon echter niet vermelden, in hoeverre dit betrekking heeft op witte wijn die voor destillatie in aanmerking komt. Bovendien staat tegenover haar argument de omstandigheid, dat de Franse verordening van 20 januari 1962 juist ten doel heeft de produktie van witte wijn die voor destillatie bestemd is te bevorderen.

---

(1) Document van 30 juni 1960.

Waar de aanwijzingen van de Commissie derhalve geen betrouwbare richtlijn zijn bij de oplossing van ons vraagstuk, dient anderzijds het volgende te worden overwogen:

— In de landbouwstatistiek van de Gemeenschap (blz. 32-33) worden de voorraden wijn in Frankrijk en in Italië vermeld. Indien deze cijfers over een lange periode (derhalve zonder uit te gaan van de misoogst in het jaar 1957) met elkaar en vervolgens met de produktiecijfers worden vergeleken, dan kan niet worden vastgesteld dat de voorraden een overmatige omvang hebben aangenomen of toenemen, hetgeen zou wijzen op overproduktie.

— Verzoekster heeft ten processe gewezen op de ontwikkeling van de prijs van voor destillatie bestemde wijn binnen de Gemeenschap, die juist in het jaar 1962, toen de Duitse producenten ingevolge de weigering van het gevraagde contingent in versterkte mate op de markt van de Gemeenschap moesten terugvallen, duidelijk een stijgende lijn vertoonde. De door de Commissie verstrekte cijfers bevestigen deze bewering. — In verband met het feit dat de wijnoogst in Frankrijk en in Italië in het jaar 1962 veel overvloediger was dan in het voorafgaande jaar (wat eveneens uit de gegevens van de Commissie blijkt), in verband met de daling der interne tarieven en met de omstandigheid, dat contracten op lange termijn met Italiaanse leveranciers ten dele het optreden van prijsverhogingen hebben verhinderd, kan daaruit niet tot een aanzienlijk overschot aan de aanbodzijde, doch eerder tot het optreden van een zekere schaarste worden geconcludeerd.

— Ten slotte kan uit de landbouwstatistiek van de Gemeenschap worden afgeleid, in welke mate de Gemeenschap wat wijn betreft zelfverzorgend is. Overeenkomstige cijfers bevinden zich in de voorstellen van de Commissie inzake de totstandbrenging van het gemeenschappelijke landbouwbeleid (1). Op grond hiervan kan worden vastgesteld, dat de graad van zelfverzorging voor de E.E.G. in de jaren 1953 tot 1960 nimmer

(1) Document van 30 juni 1960, hoofdstuk „Wijn", tabel blz. 2.

hoger lag dan 91,6% en met inbegrip van de Franse overzeese departementen, die voornamelijk rode wijn leveren, tussen 75,2 en 101,7% varieerde. Uit deze tabellen kan niet worden afgeleid, dat er aanzienlijke overschotten waren.

Conclusie

Al deze omstandigheden leveren ons niet het beeld van een markt, die onder een overproduktie van voor destillatie bestemde witte wijn heeft te lijden.

Er zijn geen andere feiten aangevoerd, die doen vrezen dat zich bij toekenning van het contingent ernstige storingen zouden voordoen. Daarmede faalt de primaire overweging van de Commissie, zodat haar beschikking ook in feitelijk opzicht onjuist blijkt te zijn.

II *Subsidiaire overwegingen van de Commissie*

Gezien de tweeledige motivering van de beschikking is het voor een volledige beoordeling noodzakelijk de subsidiaire overwegingen van de Commissie nader te bezien. Hierin beroept de Commissie er zich op, dat zij zelfs met toepassing van de haar in artikel 25, derde lid, toegekende discretionaire bevoegdheid geen aanleiding zou hebben gezien om aan het verzoek tot toekenning van het contingent gevolg te geven.

Tegen deze subsidiaire overwegingen wordt een reeks van grieven gericht, in de eerste plaats die van onvoldoende motivering.

1. *Onvoldoende motivering*

Bezien wij de tekst van de beschikking met weglating van al hetgeen niet tot de motivering van de negatieve beslissing behoort, dan blijven in hoofdzaak de volgende stellingen over:

„Overwegende dat de voorziening van de verwerkende industrieën dient te geschieden onder voorwaarden die een rationele ontwikkeling van de produktie en een expansie van het verbruik in de Gemeenschap mogelijk maken; dat niet is gebleken dat de situatie van de markt binnen de Gemeenschap zodanig is dat de betrokken industrieën van de Bondsrepubliek Duitsland daar-

door zou worden verhinderd zich op die markt in kwantitatief en kwalitatief opzicht in voldoende mate te voorzien onder dezelfde voorwaarden als de andere verbruikers van de Gemeenschap;"

Deze motivering wordt door verzoekster terecht in twee opzichten gewraakt. Ten eerste volstaat de Commissie met een verwijzing naar de „situatie van de markt" – een uitdrukking die het Hof in zijn eerder geciteerd arrest (gevoegde zaken 1 en 14-57) uitdrukkelijk ontoereikend heeft geoordeeld – en bovendien geeft zij geen enkel aanknopingspunt waaruit zou kunnen worden afgeleid hoe zij met inachtneming van de verschillende in artikel 29 voor haar beleid gestelde richtlijnen – waarvan slechts één enkele werd vermeld – bij het afwegen der belangen te werk is gegaan.

Wij moeten derhalve ook in de subsidiaire overwegingen der Commissie een ernstig tekort in de motivering vaststellen, wanneer althans – hetgeen mij noodzakelijk voorkomt – voortaan de maatstaven welke in de jurisprudentie op het E.G.K.S.-Verdrag werden vastgelegd van toepassing blijven.

Hoewel hiermede de vernietiging van de beschikking onvermijdelijk is geworden, zal ik volledigheidshalve nog de overige materiële grieven behandelen welke in verband met de volstrekt nieuwe problematiek van dit geding werden aangevoerd.

2. *Schending van het Verdrag*

a) In het verzoekschrift heeft verzoekster (nadien geschiedde zulks minder nadrukkelijk) de opvatting verdedigd, dat de Commissie een contingent moet toekennen wanneer ernstige storingen niet zijn te verwachten. Zij leest derhalve het derde lid van artikel 25 als een norm die de Commissie een plicht oplegt, terwijl laatstgenoemde aan deze bepaling een haar toekomende discretionaire bevoegdheid wil ontlenen.

Beziet men de tekst van deze bepaling, dan blijkt dat in tegenstelling tot de leden 1 en 2, waarin de formule gekozen werd: de Raad respectievelijk de Commissie *kent* contingenten toe..., lid 3

de zinswending bevat: de Commissie *kan* contingenten enz. toekennen.

Naar de gewone interpretatieregels duidt zodanig onderscheid in de formulering op een onderscheid in de juridische betekenis. Dientengevolge voorzien alleen de leden 1 en 2 in een verplichting tot het toekennen van contingenten, terwijl het derde lid zulks aan het beleid van de Commissie overlaat mits de negatieve voorwaarde ener te verwachten ernstige storing niet is vervuld.

Deze woordelijke uitlegging wordt door de systematische interpretatie bevestigd. Artikel 25, derde lid, geldt voor de in bijlage II genoemde landbouwprodukten. De artikelen 39 tot 46 van het Verdrag geven daarvoor bijzondere bepalingen, met name betreffende de vorming van een gemeenschappelijke landbouwpolitiek (artikel 38), alsmede een gemeenschappelijke ordening van de landbouwmarkten (artikel 40). Hieruit volgt dat de toekomstige ontwikkeling van de landbouw in het Verdrag niet volledig afgebakend is; ze dient nog in bijzonderheden te worden vastgelegd. In dit beeld past niet zozeer een verplichting van de Commissie om in bepaalde gevallen contingenten te verlenen, als wel de mogelijkheid ener beleidsvrijheid, bij de uitoefening waarvan men zich dient te oriënteren naar de richtlijnen van artikel 29 en naar de beginselen van de gemeenschappelijke landbouwpolitiek, gelijk die stap voor stap worden uitgewerkt.

Derhalve kan aan artikel 25, derde lid, alléén geen aanspraak op toekenning van een contingent worden ontleend.

b) Verzoekster beroept zich voorts op verklaringen welke de Commissie in verband met de vaststelling van bepaalde rechten van het gemeenschappelijke douanetarief heeft afgelegd. Gelijk bekend, moesten de rechten, toe te passen op de produkten in lijst G genoemd, bij wege van onderhandelingen tussen de Lid-Staten worden vastgesteld (artikel 20 van het Verdrag); zulks geschiedde bij een akkoord van 2 maart 1960. De slotakte bij dit akkoord, die gelijktijdig met het akkoord geratificeerd en van kracht werd (artikel 3 van de Duitse ratificatiewet; Bundesgesetzblatt 1961, deel II, nr. 16), bevat de vaststelling dat de Lid-Staten kennis nemen van het voornemen der Bondsrepubliek, tariefcontingenten voor bepaalde pro-

dukten, onder andere voor tot destillatie bestemde wijn, te verkrijgen. Bovendien nemen de Lid-Staten kennis van de verklaring van de Commissie dat zij „bereid (is) ten gunste van de verbruikers en de verbruikende industrieën van de Lid-Staat die hiertoe het verzoek doet, ... contingenten.... tegen een verlaagd recht of met vrijdom van recht voor de hierboven vermelde andere produkten (waaronder wijn voor destillatie bestemd) in het kader van artikel 25, lid 3 en 4, toe te kennen, wanneer de toestand van de markt binnen de Gemeenschap deze industrieën niet in staat stelt zich, kwalitatief of kwantitatief, voldoende te bevoorraden tegen de voorwaarden die voor de andere verbruikers in de Gemeenschap gelden."

Verzoekster meent dat de Commissie haar beschikking niet in overeenstemming met deze verklaringen heeft gebracht, hetgeen met een schending van het Verdrag kan worden gelijkgesteld, nu deze verklaring en de aanvaarding daarvan door de Lid-Staten een uitvoeringsvoorschrift van het Verdrag of althans een concretisering der verdragsregels vormen.

Ook indien men verzoekster in haar juridische kwalificatie niet geheel zou volgen, is het naar mijn mening uitgesloten aan bedoelde verklaringen iedere bindende rechtskracht te ontzeggen, daar enerzijds in de preambule van het akkoord naar die verklaringen wordt verwezen, terwijl bovendien in artikel 1 van bedoelde overeenkomst wordt gezegd: de in het akkoord voorziene bepalingen met betrekking tot de douanetarieven maken „een wezenlijk bestanddeel uit van het gemeenschappelijk douanetarief zoals bedoeld in het Verdrag".

Voorts is het niet twijfelachtig dat de Commissie en de Lid-Staten met hun verklaringen meer beoogden dan een enkele herinnering aan de toepasselijkheid van artikel 25, lid 3. De uitdrukkelijke, ja zelfs plechtige vorm dezer verklaringen en ook haar inhoud zijn hiermede in strijd. Doch met name zou een zodanige bedoeling ook onbegrijpelijk zijn gezien het verloop der onderhandelingen, waarvan wij uit een uittreksel van het proces-verbaal (door verzoekster overgelegd) kennis nemen. Daaruit valt af te leiden dat de vaststelling van het buitentarief voor wijn tot grote moeilijkheden aanleiding heeft gegeven. Verschillende Staten hebben als tegenprestatie voor hun instemming met de voorgestelde douanetarieven een waarborg

voor de toekenning van tariefcontingenten verlangd en er op gewezen dat artikel 25, lid 3, nauwelijks zulk een garantie biedt. Daarom heet het in het proces-verbaal, dat de Lid-Staten overeenkomen dat tariefcontingenten zullen worden toegekend op een wijze analoog aan die in artikel 25, lid 3 en 4, voorzien.

Daar niet valt aan te nemen dat de Lid-Staten op deze wijze een verdragswijziging tot stand wilden brengen, laten voormelde omstandigheden slechts één zakelijk verantwoord oordeel toe: het was de bedoeling der Regeringen aan de Commissie voor de uitoefening harer bevoegdheden met betrekking tot bepaalde produkten concrete en bindende richtlijnen te geven, waaraan in het kader van de vaststelling van het algemene beleid – waartoe de Commissie krachtens artikel 25, lid 3, gehouden is – een bijzonder gewicht zou toekomen.

Bij zijn onderzoek van de bestreden beschikking dient het Hof derhalve na te gaan of de Commissie zich aan deze aanwijzingen heeft gehouden; hiertoe is uiteraard niet voldoende de vaststelling dat enkele passages in de considerans van de beschikking aan de verklaringen van de slotakte herinneren.

aa) Wat de interpretatie rechtens betreft stelt verzoekster zich op het standpunt, dat op grond van de verklaringen in de slotakte rekening diende te worden gehouden met de speciale behoefte van de Duitse producenten, met name wat betreft de kwaliteitseisen en de gebruikelijke koopprijs. De Commissie houdt deze zienswijze voor onjuist.

Weliswaar kan worden toegegeven dat in de loop van bedoelde onderhandelingen sprake was van „de normale vraag van de verwerkende industrieën in de verzoekende Lid-Staat" hetgeen een grond zou kunnen zijn om op de bijzonderheden van die nationale vraag te letten.

Anderzijds kan ook niet worden betwist, dat in de verklaring van de Commissie, gelijk die in de slotakte werd geformuleerd, niet te lezen valt, dat met dit verzoek rekening is gehouden. Volgens de tekst dient er slechts op te worden gelet, dat de Duitse verbruikers kwantitatief en kwalitatief op het punt van de bevoorrading ten opzichte van andere verbruikers der Gemeenschap niet ten achter worden gesteld. Aldus wordt in zekere zin het

gebod van gelijke behandeling op de gemeenschappelijke markt gegeven.

bb) Wat het feitelijke aspect betreft, rijst dan de vraag of de bevoorrading van de Duitse producenten op de gemeenschappelijke markt kwantitatief en kwalitatief voor het jaar 1962 verzekerd mocht worden geacht.

Ook op dit punt wijst verzoekster allereerst op de gegevens inzake de mogelijkheden waarover de Gemeenschap beschikt om zelf in haar behoefte aan wijn te voorzien — welke gegevens aan de officiële landbouwstatistiek kunnen worden ontleend — alsmede op haar berekeningen met betrekking tot het gebruik van de oogst van witte wijn aan de hand van de globale opgave omtrent het eigen verbruik der producenten en het consumptieve verbruik in de Gemeenschap. Verzoekster merkt overigens op, dat na afloop van het jaar 1962 kan worden vastgesteld, dat ondanks de toename van de produktie van brandewijn in de Bondsrepubliek de invoer van voor destillatie bestemde wijn met 30.000 hl is teruggelopen, hetgeen op een onvoldoende bevoorrading zou duiden.

Uit de door de Commissie verstrekte cijfers zien wij dat de oogst van witte wijn over 1962, welke mede voor een deel voor de produktie van brandewijn in dat jaar zal zijn aangewend, de oogst van het vorig jaar belangrijk overtroffen heeft, een omstandigheid welke — nu ze voor de Commissie niet voorzienbaar was — weliswaar niet ter rechtvaardiging van haar beschikking kan dienen, doch die stellig van invloed was op de bevoorradingsmogelijkheden gedurende het jaar 1962.

Hoewel al deze factoren zekere bedenkingen doen rijzen aangaande de juistheid van de contingentbeschikking, zo aarzel ik deze als voldoende vermoedens, minder nog als bewijzen, te kwalificeren voor de onrechtmatigheid van de beschikking in verband met de verklaringen van de slotakte. Ik acht het ter beschikking staande feitenmateriaal daartoe niet voldoende. Zo hier een non liquet overblijft, dan geldt zulks ten nadele van verzoekster, die van de Commissie toekenning van een contingent op grond van bepaalde feiten (onvoldoende bevoorrading) verlangde.

c) Ook voor de beschikking op een verzoek om toekenning van een contingent voor produkten, waarop de speciale verklaringen van de slotakte betrekking hebben, dient uiteindelijk op de richtlijnen van artikel 29 te worden gelet. Verzoekster meent dat zulks niet naar behoren is geschied, hetgeen reeds zou blijken uit het feit dat in de beschikking slechts één der vier in artikel 29 neergelegde gezichtspunten wordt vermeld.

Ten processe verklaarde de Commissie dat zij met alle gezichtspunten van artikel 29 rekening heeft gehouden, doch dat zij, gezien de onderlinge onverenigbaarheid dier punten en het feit dat ze niet alle gelijktijdig in volle omvang verwerkelijkt konden worden, bij de belangenafweging zich genoodzaakt zag aan enkele van deze criteria voorrang te verlenen.

De juistheid van zodanig uitgangspunt blijkt, indien men de richtlijnen van artikel 29 met elkander vergelijkt. Inderdaad vertonen de afzonderlijke gezichtspunten waarop voor de beschikking over een verzoek om toekenning van contingenten dient te worden gelet, onderling afwijkende tendensen.

Indien de bevordering van het handelsverkeer met derde landen alsmede de vergroting van het verbruik voor de toekenning van contingenten pleit, zo leidt de plicht om voor de versterking van het concurrentievermogen der gemeenschapsondernemingen en voor de rationele ontwikkeling der produktie te zorgen eerder tot een afwijzing van het verzoek, nu het hier immers produktie van wijn betreft. De overige criteria van artikel 29 kunnen, naar gelang de omstandigheden, zowel ten gunste van een negatieve als van een positieve beslissing spreken.

Evenals zulks voor de doelstellingen van het E.G.K.S.-Verdrag het geval is, dienen derhalve de criteria te worden afgewogen, rekening houdende met de economische verhoudingen en de betrokken particuliere en openbare belangen, zonder dat in het algemeen zou kunnen worden aangegeven aan welke criteria de voorrang toekomt.

Bij de mondelinge behandeling is duidelijk gebleken aan welke doelstellingen de Commissie bijzonder gewicht toekent. Zij heeft met name het oog gehad op de verwerkelijking van de douane-unie en op de bescherming van de landbouwproduktie in de Gemeenschap.

Wanneer zij daarentegen in de motivering van de beschikking melding maakt van de bevoorrading der verwerkende industrie en de vergroting van het verbruik, dan is dit enigszins misleidend, tenzij de Commissie daarmede tot uitdrukking wilde brengen dat deze criteria geen ernstig gevaar liepen of wel dat de belangenafweging meebrengt dat de daaruit eventueel voortvloeiende schade zou moeten worden geaccepteerd.

De weigering van het verlangde contingent zal kennelijk voor de verwerkende industrie in de Bondsrepubliek zowel als voor de verbruikers een belasting betekenen. De afwijzing heeft ten gevolge, hetzij dat uit derde landen tegen hogere douanetarieven zal worden ingevoerd, hetzij dat op grotere schaal binnen de Gemeenschap zal moeten worden afgenomen. Beide oplossingen brengen voor de producenten van brandewijn prijsverhogingen mede, daar het buitentarief van de Gemeenschap belangrijk verhoogd werd en de prijzen van de voor destillatie bestemde wijn in Frankrijk beduidend hoger zijn dan in derde landen.

De thans getroffen contingenteringsmaatregel bemoeilijkt derhalve de rationele ontwikkeling van de verwerkende industrie en de verdere uitbreiding van de consumptie. De hieraan verbonden gevolgen kunnen thans nog niet met nauwkeurigheid worden bepaald. Verzoekster wijst er op, dat nu reeds prijsstijgingen voor brandewijn ten belope van 10% kunnen worden vastgesteld, alsmede een duidelijke afkeer bij de consument voor de tot dusver goedkope brandewijn, hetgeen voor de producenten van deze artikelen een ernstig gevaar zou kunnen inhouden. – De Commissie is van oordeel dat het prijsverloop de huidige tendens zal behouden, doch wijst er tevens op dat, gezien de lange duur van het produktieproces, de voor het jaar 1962 geldende produktievoorwaarden nog niet in de huidige prijslijsten tot uitdrukking kunnen komen.

Wat de terugslag op het handelsverkeer met derde landen betreft, kan één resultaat thans reeds met zekerheid worden vastgesteld: dit verkeer toont een duidelijke teruggang.

Het is niet de taak van het Hof de Commissie nauwkeurig voor te schrijven in welke mate de criteria van artikel 29 in een bepaald

geval tot gelding moeten worden gebracht. Dit zou betekenen dat de beleidsvrijheid van de Commissie ontoelaatbaar zou worden ingeperkt. Wij hebben slechts de door de Commissie gevolgde gedachtengang te onderzoeken en vast te stellen, of met alle kenbare relevante economische en politieke factoren voldoende rekening werd gehouden.

De bestreden beschikking werd grotelijks beïnvloed door de veronderstelling, dat de produktie van witte wijn in de Gemeenschap „meer dan voldoende" zou zijn. Ware zulks het geval, dan zou het redelijk voorkomen – een vraag welke thans onbesproken blijve – de absolute voorrang te verlenen aan de bescherming van de binnenlandse produktie. Wanneer echter de feitelijke economische situatie een ander beeld vertoont – waarbij ik met name herinner aan de cijfers met betrekking tot de zelfverzorging van de Gemeenschap – dan moet zich het gewicht noodzakelijkerwijs verschuiven ten gunste van de andere, verwaarloosde, criteria en niet in de laatste plaats ten gunste van de bevordering van het handelsverkeer met derde landen, waarvan de betekenis behalve in artikel 29 nog in de preambule van het Verdrag en in artikel 110 wordt erkend. Het is dus het gebrek in de waardering der feiten, in het feitelijke uitgangspunt, dat mede de belangenafweging door de Commissie in het kader van artikel 29 onregelmatig doet voorkomen. Ook dit punt dwingt derhalve tot vernietiging der bestreden beschikking.

3. Nog niet onderzocht zijn de verschillende grieven van *misbruik van bevoegdheid*. Ik meen evenwel dat deze onbesproken kunnen blijven, niet alleen gezien het resultaat van ons onderzoek tot dusver, doch ook omdat de wezenlijke inhoud ervan reeds bij het onderzoek van de beweerde schending van het Verdrag werd behandeld.

C. *SAMENVATTING*

Wij vatten ons onderzoek als volgt samen:

Zowel in de primaire als in de subsidiaire overwegingen vertoont de beschikking van de Commissie formele en materiële gebreken die tot haar nietigverklaring moeten leiden.

Ik concludeer derhalve tot vernietiging van de beschikking en tot veroordeling van verweerster in de proceskosten.